

Sygn. akt III KO 54/19

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **R.M.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 grudnia 2019 r.,

w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 20 stycznia 2016r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 sierpnia 2015r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek R.M. o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt II AKa (...).

Zarządzeniem z dnia 21 maja 2019 r. skazany został wezwany do wskazania w oparciu o jakie okoliczności wnioskodawca domaga się wznowienia postępowania w sprawie, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku jako oczywiście bezzasadnego.

W piśmie datowanym na dzień 28 maja 2019 r. skazany wskazał, że nieprawidłowo oceniono dowody z badania śladów krwi pokrzywdzonego oraz zeznań żony skazanego K.Z.M.. W uzasadnieniu wnioskodawca zakwestionował przeprowadzoną ocenę dowodów, podnosząc, że w aktach sprawy znajdują się dowody, które wskazują, że nie dokonał zarzucanego mu czynu. Nadto, wnioskodawca ponowił prośbę o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych i bez próby ich usunięcia poprzez wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania - z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia (podkreślenie – SN) przyjęcia wniosku niepochozącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy

wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego względu, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

W niniejszej sprawie autor wniosku powołuje się na dowody, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych i kwestionuje te ustalenia bez wskazania, że spełniają one wymóg art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. W tym kontekście wypada przypomnieć, że postępowanie wznowieniowe nie służy ponownemu przeprowadzeniu dowodów, które mają wykazać przeciwieństwo tego, co przyjęto w postępowaniu rozpoznawczym.

Niejako na marginesie podnieść także należy, że tożsame okoliczności były już podnoszone w trzech poprzednich wnioskach, które z uwagi na ich oczywistą bezzasadność zostały oddalone postanowieniami Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt III KO 47/16; z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt III KO 34/17 oraz z dnia 8 stycznia 2019 r., sygn. akt III KO 154/18.

Nie dostrzegając także, aby zachodziły inne okoliczności, które mogłyby zadecydować o uwzględnieniu wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy uznał, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym i w trybie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić jego przyjęcia.